

Svar (24/ 2 99)**Sundhedsministeren (Carsten Koch):**

Som svar på spørgsmålet har jeg vedlagt rapport vedr. lægemidler til behandling af osteoporose i relation til sygesikringstilskud.

Rapporten er udarbejdet af den af Medicintilskudsnævnet nedsatte ekspertgruppe vedr. lægemidler til behandling af osteoporose.

Spm. nr. S 1163

Til skatteministeren (11/2 99) af:

Hans Christian Schmidt (V):

»Vil ministeren redegøre for de forventede konsekvenser af de ændrede satser og regler for skattefri rejsegodtgørelse med virkning fra 1. april 1999 med hensyn til arbejdstagernes mobilitet, administrationsomkostninger samt incitament til at opretholde et job i forholdsvis lang afstand fra hjemmet?«

Svar (24/ 2 99)**Skatteministeren (Ole Stavad):**

Spørgsmålet vedrører de nye regler for skattefri godtgørelse, som blev vedtaget af Folketinget i december 1996 (lov nr. 1063 af 12. december 1996) og i juni 1997 (lov nr. 452 af 10. juni 1997) - i øvrigt med et bredt flertal. I 1996 bestod flertallet af Socialdemokratiet, Venstre, Det Konservative Folkeparti, Socialistisk Folkeparti, Det Radikale Venstre, Enhedslisten og CentrumDemokraterne. I 1997 bestod flertallet af de samme partier med undtagelse af Det Konservative Folkeparti. 1997-reguleringen blev i øvrigt til på baggrund af en grundig kulegravning af området foretaget af Arbejderbevægelsens Erhvervsråd.

Hovedformålene med lovændringerne var:

1. at skabe *ligestilling* mellem *privat ansatte og offentligt ansatte*. Offentligt ansatte benyttede ét regelsæt (statsskattelovens § 5, litra d, med satser og retningslinier fastsat af Finansministeriet) og de privatansatte et andet (reglerne i ligningslovens § 9, stk. 5, hvorefter Ligningsrådet var tillagt kompetencen til at fastlægge retningslinier og satser),
2. så vidt muligt at skabe *ligestilling* mellem de *forskellige lønmodtagergrupper*. Langturschauf-

fører, turistchauffører og visse andre grupper var efter Ligningsrådets gamle regler henvist til at benytte lavere standardsatser ved rejse end andre lønmodtagergrupper (turistchauffører har dog også efter det nye regelsæt et lavere diætaktst),

3. så vidt muligt at sikre, at de standardsatser for rejse, der nu er fastsat i loven, svarer til de gennemsnitlige faktiske merudgifter forbundet ved at være på rejse.

Det er vigtigt at holde sig disse formål for øje, når konsekvenserne af lovændringerne vurderes.

Det sidste formål bygger på det overordnede, generelle princip, at uanset hvilket arbejde den ansatte har, må den pågældende selv betale alle sine private udgifter med beskattede penge. Sådanne udgifter kan ikke trækkes fra på selvangivelsen, og en eventuel godtgørelse eller refusion er skattepligtig.

En ansat kan således ikke uden beskatning få dækket sine almindelige udgifter til kost og logi af arbejdsgiveren. En lønmodtager kan heller ikke få dækket andre udgifter, som man også har derhjemme, og udgifterne kan ikke fratrækkes på selvangivelsen.

Hvis lønmodtageren har påtaget sig midlertidigt arbejde langt fra hjemmet, er forholdene anderledes. I denne situation kan man normalt ikke undgå at få større udgifter, end hvis man er hjemme. Udgiften til overnatning er en merudgift, og udgifterne til kost kan blive større end hjemme, når måltiderne må indtages på cafeteria, restaurant el. lign. Merudgifterne er størst i begyndelsen og aftager efter hånden, som man indretter sig på forholdene eller er i stand til at etablere mere permanente løsninger.

Det er disse *merudgifter*, som en lønmodtager påføres, der skal dækkes af den skattefri rejsegodtgørelse, hverken mere eller mindre.

Merudgifterne afholdes i forbindelse med udførelsen af et stykke arbejde for en arbejdsgiver og bør som udgangspunkt derfor dækkes af arbejdsgiveren med det dokumenterede, faktiske beløb - og holdes helt uden for den ansattes mellemværende med skattevæsenet. Men hvis lønmodtageren ikke kan få beløbet dækket af arbejdsgiveren, kan det fratrækkes på selvangivelsen efter reglerne for lønmodtageres udgifter i forbindelse med arbejdet.

For at undgå besvær med regnskab og dokumentation af de faktiske udgifter giver ligningsloven mulighed for i stedet at benytte standardsatser, som kan udbetales skattefrit uden doku-